

Войник на Природата

Димитър Димитров

През 2018 година заминах за Африка и се присъединих към редиците на неправителствените организации *Pro Track Anti-Poaching Unit* и *Conservation Rangers Operations Worldwide*

(*C.R.O.W.*). Там, рамо до рамо с местни рейнджъри, патрулирахме из най-дивите и недокоснати кътчета с една цел – да опазваме дивите животни от браконieri.

Една от песните, които ме придружаваха през онова време, беше *Soldier of Fortune* на *Deer Purple*. В тежките дни често си мислех, че аз съм не „войник на съдбата“, а „войник на Природата“ – човек, който защитава онова, което няма глас да се защити само. И днес, макар да съм далеч от оръжията и нарядите, продължавам да вярвам в тази кауза.

Опазването на природата е не само събоносно важно, но и трудно, а понякога и опасно дело. Това е истинска „световна война“, която се води на различни фронтове – научен, институционален, икономически и социален. За съжаление, на някои места се стига до реални въоръжени сблъсъци и жертви. Аз имах възможността да участвам в тази война и да я видя от най-трудната ѝ страна.

Първото, което осъзнах в Африка, беше колко малко е нужно, за да се окаже една екосистема в опасност. Основният враг на носорозите например не е лъвът или леопардът, а чо-

векът. Рогът на носорога – съставен от същия кератин, от който са изградени нашите нокти и коса – се продава на черния пазар като лечебно средство или символ на престиж. Нито едно от тези вярвания няма научна основа, но търсенето е огромно. И затова браконьерите рискуват живота си, за да проникнат в охранявани резервати.

Често, дори когато намерят животно с вече отрязан или боядисан рог, те пак го убиват – от гняв, че са загубили време. Тези сцени ме преследваха дълго и ме убедиха, че борбата няма да се спече-

Димитър Димитров е роден през 1996 г. в град Русе. Завършва Английска езикова гимназия „Гео Милев“ – Русе, както и Националния военен университет в Шумен. През 2018 г. заминава за Африка, където се включва в операции по опазване на застрашени видове. Автор е на книгата „Последен дъх“, в която описва своите преживявания и мисии, посветени на опазването на дивите животни в Африка

усещаш кога природата „говори“. Сред най-силните ми спомени е посещението на детския център „Нариш“ – малко оазисче сред нищото, където деца от бедни села учеха, играеха и мечтаеха. Там им разказвахме защо е важно да пазят животните, които ги заобикалят. Вярвахме, че ако децата обикнат природата, те ще я защитят по-добре от всички нас.

По-късно съдбата ме отведе в Демократична република Конго – едно от най-опасните места на планетата. Там обучавах рейнджъри, които пазеха горите и шимпанзетата от браконieri. Видях хора, които рискуваха живота си всеки ден срещу по-добре въоръжен враг, заради кауза, в която вярваха. Липсваше им оборудване, често и надежда, но не и смелост.

Това беше последната ми мисия в Африка. Днес живея галеч от саваната, но онзи „войник на Природата“ в мен не е

ли само с оръжие. Нужно е образование, алтернатива, надежда. Както казваше моят африкански началник:

„Убийството на носорозите няма да спре, когато хванем всички браконieri, а когато помогнем на хората да нямат нужда да убиват.“

С времето службата в дивото ме научи на неща, които не се преподават в училище. Да слушаш тишината на саваната, да различаваш стъпките на хищник, да

Носорозите са жертва на масови заблуди за тях, които водят до отвратителна жестокост. Подобни гледки ме мотивираха в службата ми

Службата на рейнджърите изисква сериозна подготовка и дисциплина

*Опазването на природата те учи и да живееш по-близо до нея
Снимки: авторът*

напуснал бойното поле. Вярвам, че всеки от нас може да бъде част от тази борба – с делата си, с избора си, с уважението си към живия свят.

Природата не ни принадлежи – ние принадлежим на нея. И колкото по-рано го осъзнаем, толкова по-голям е шансът ни да оцелеем заедно. ■